

De heide staat volop in bloei. Het is een typische vegetatie die zich thuis voelt in streken waar een zeeklimaat heerst, met een hoge luchtvochtigheid en niet al te warme zomers en geen strenge winters.

Heel in de verte kunnen we al de vroegere binnenhaven van Cherbourg zien. Het is een lange dijk, de Grande Rade, waar tevens nog drie oude forten staan.

Donderdag 29 augustus 2019

- Van : Cherbourg-en-Cotentin
- Naar : Auderville
- Afstand : 36 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 9 uur

Het schiereiland Cotentin, waar Cherbourg-Octeville gelegen is, heeft door de eeuwen heen veel geweld meegemaakt. In de negende eeuw na Christus waren het eerst de Vikingen, die dit gebied veroverden. De Vikingen schatten de strategische ligging van Cherbourg-Octeville al goed in. Dit blijkt wel uit het feit dat het de Vikingen waren die een haven bouwden bij deze stad.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd er zwaar gevochten om Cherbourg-Octeville. Het was voor de Geallieerden van groot belang dat zij, na de landing in Normandië, een zeehaven in hun bezit zouden krijgen. Zo konden de troepen gemakkelijk bevoorrad worden. Vanwege de ligging van Cherbourg-Octeville en de aanwezigheid van grote wegen van en naar deze stad, was het voor de Geallieerde opperbevelhebbers al snel duidelijk dat Cherbourg koste wat kost veroverd moest worden. Wanneer de Geallieerden er in zouden slagen om deze haven te veroveren, zou de geallieerde opmars door Europa vereenvoudigd worden doordat de aanvoer van zwaar materieel mogelijk zou zijn. Op 30 juni 1944, 24 dagen na D-Day, slaagden de Amerikanen er in om Cherbourg te veroveren op de Duitsers.

Manoir de Dur Ecu werd herbouwd in de 16de eeuw op nog oudere fundamenten van een fort uit de 15de eeuw. Het kasteel bestaat uit tien gebouwen, waaronder drie molens, en een duiventil.

Port de Racine is genoemd naar een van de laatste piraten die ten tijde van Napoleon de zeeën onveilig maakte, kapitein François-Médard Racine (1774-1817).

Begin 1813 koos hij deze plek als een strategische schuilplaats. Hij bouwde er een pier om zich te beschermen tegen slechte weersomstandigheden en vijandelijke schepen. Hiervandaan kon hij snel met zijn schoener l' Embuscade uitvaren om schepen rond de kaap van la Hague, Cap Cotentin te overvallen en smokkelwaar uit te wisselen met de Kanaaleilanden. Toen onze held er niet meer was, werd de uit droge stenen vervaardigde pier van Port Racine lange tijd onderhouden door de plaatselijke vissers, die er uiteindelijk in slaagden om een echte haven te laten bouwen tussen 1870 en 1886.

Plots worden we opgeschrikt door een hevig lawaai afkomstig van op de zee. Blijkbaar is er een politieboot over een, onder water liggende, rots gevaren.

Meteen wil de boot met volle kracht achteruit varen (vandaar de zwarte rookwolk) maar er komt geen beweging meer in de boot. Als hij geen averij opgelopen heeft kan de boot pas verder varen bij vloed.

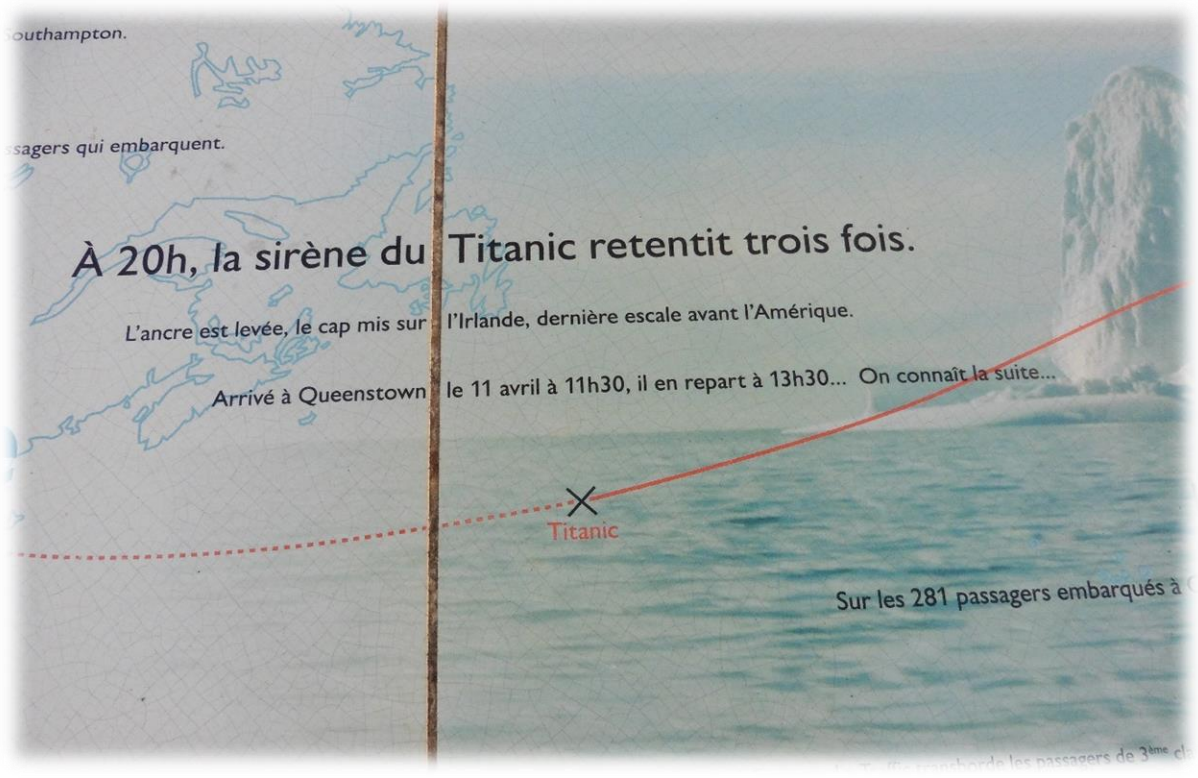
De GR 223 overlapt nu een groot deel van de Sentier Littoral de Hague. Dat is een pad van 80 km dat voornamelijk langs rotskliffen en door duinen loopt.

Onderweg komen we regelmatig borden tegen met informatie over het pad. Hier laat men onder andere een schilderij zien van Claude Monnet, die het vanop deze plaats zou geschilderd hebben.

Ook van de Titanic staan er informatieborden. Voordat de Titanic is vergaan heeft hij immers nog aangemeerd in Cherbourg.

Af en toe trekt de GR 223 even het binnenland in. Meestal is dit omdat de kliffen, op die plaats, te onstabiel geworden zijn.

We overnachten in het enige hotel dat Audeville rijk is. Het hotel zelf heeft geen restaurant maar gelukkig is er in het dorp wel een restaurant. Er is geen bakker of geen winkeltje in het dorp.

Vrijdag 30 augustus 2019

- Van : Auderville
- Naar : Diélette
- Afstand : 32 km
- Stijgen : 900 m
- Dalen : 900 m
- Duur : 9 uur

We zijn al heel vlug op pad want ook vandaag dienen we een zwaar traject af te leggen.

Vooral de eerste tien kilometer is het steeds klimmen en dalen over de kliffen.

Wat ons wel nogal opvalt is dat wij zo weinig wandelaars tegenkomen ondanks het mooie weer.

Blijkbaar was er hier, vermoedelijk in het verleden, een steengroeve in de buurt en werden de stenen op een boot geladen via dit spoor.

Een GR pad wordt steeds aangeduid met wit-rode streepjes. Om van punt A naar punt B te gaan neemt men meestal niet de kortste weg maar wel de mooiste weg.

En net zoals bij ons zijn hier ook de meeste kerken gesloten.

Ook langs dit kustpad heeft een schilder zijn inspiratie gehaald.

We eindigen deze tocht in Diélette. Diélette is van oudsher een natuurlijke haven waar schepen op het strand getrokken werden. In 1731 liet de Markies van Flamanville er de eerste

pier aanleggen. Enkele tientallen jaren later groeide de haven(wat tonnage betreft) uit tot een van de belangrijkste havens aan de Normandische kust, dankzij de granietgroeven in de regio.

Het beroemde graniet werd in 1837 zelfs gebruikt voor de aanlag van de Place de la Concorde in Parijs. Het schilderachtige Diélette had ooit ook een ijzermijn onder de zeespiegel, maar in

1962 sloten de poorten daarvan voorgoed. Diélette is altijd een schilderachtige plek gebleven. Knus genesteld tegen de noordflank van de Kaap van Flamanville biedt het dorpje uitzicht op het voormalige vissershaventje, dat in 1996 gemoderniseerd werd.

207 km hebben we deze week afgelegd. Dat maakt dat we momenteel aan 602 km Franse Kusten zitten.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese

Ludwig : benaltijdweg@gmail.com

Henk : info@houthandeljansen.nl

Tekst en foto's : Ludwig D'Haese